

Jeden velký mejdan

Na západ od Punta Cany

Ze tří mezinárodních letišť Dominikánské republiky jsme si vybrali Punta Canu. Původně jsme se odtud chtěli ještě kousek na západ nějak popovést a pak až osedlat kola, protože silnice na mapě vypadala dost hlavní. Ale při podrobném prostudování jsme zjistili, že se občas dá jet variantně po vedlejších, a tak jsme vyrazili rovnou. A byli jsme odměněni příjemným překvapením. Na hlavní silnici je minimál-

Okouzující liduprázdné pláže na „konci světa“ v Las Galeras. Zde končí silnice i chuť toto místo opustit.

text Jaroslav Lhota **foto** autor a Katka Lhotová

DOMINIKÁNSKÁ REPUBLIKA PATŘÍ MEZI ZEMĚ, JEJICHŽ EKONOMICKÝ RŮST SE KROMĚ ZEMĚDĚLSTVÍ OPÍRÁ O MASOVÝ CESTOVNÍ RUCH. SLOVO „MASOVÝ“ MÁ Z POHLEDU CYKLISTY HANLIVÝ VÝZNAM A VĚTŠINOU ZCELA PRÁVEM. NA DRUHOU STRANU MÁ TATO ZEMĚ VELICE DOBRŮU POVĚST S OHLEDEM NA BEZPEČNOST TURISTŮ (NA ROZDÍL OD SOUSEDNÍHO HAITI), COŽ JE NAOPAK VELKÉ PLUS. A KDYŽ ČLOVĚK CHCE ZKOMBINOVAT CYKLISTIKU S KOUPÁNÍM, TAK URČITĚ STOJÍ ZA TO PŘESVĚDČIT SE NA VLASTNÍ OČI. TEDY NENÍ DIVU, ŽE JSME VYUŽILI LETOŠNÍ VÝBORNĚ ROZLOŽENÉ VÁNOČNÍ A NOVOROČNÍ SVÁTKY A VE DVOU – VE SLOŽENÍ OTEC A DCERA – TAM VYRAZILI.

ní provoz a zajišťky do přilehlých městeček nás záhy připravují na to, co nás bude celou dobu provázet. Totiž že celá tato karibská země je jeden nekonečný večírek.

Jeli jsme minimálně osídlenou a šťavnatě zelenou zemědělskou krajinou, kde pastviny a palmové háje jsou střídány zbytky původního pralesa na svazích hor. Po dvou dnech cesty jsme dorazili do Parque Nacional Los Haitises. Jedná se o rozsáhlou přímořskou nížinu pokrytou mangrovy. Na ob-

zoru se z ní tyčí vysoké bílé útesy skrývající jeskyně s malbami Taínů – původních obyvatel. Žili tu v klidu a míru třicet tisíc let a byli vyhubeni španělskými conquistadory krátce po kolonizaci.

Je možné si najmout motorový člun nebo půjčit kajak a udělat si vodní výlet po kanálech mezi mangrovy až k moři. Zvolili jsme kajak a díky tomu jsme mohli pozorovat mnoho ptáků z bezprostřední blízkosti, vůbec se nás nebáli.

Poloostrov Samaná

Kdo nenavštívil Samaná, neviděl to nejkrásnější z Dominikány – to jsem si někde přečetl.

Začínáme kávu a koblížkem v přístavním kiosku, kde se místní opilci vzpomínají ze včerejšího mejdanu na náměstí. I my jsme se včera zúčastnili velké open air party, ale našťastí nás únava a dosud nedorovnaný jet lag zahnal do postele včas. Duvivá hudba nám pak už zněla jen do snů a na rozdíl od spolustolovníků v kiosku jsme teď ráno vyspalí a svěží.

Od poloviny ledna se do této oblasti sjíždějí turisté z celého ostrova na pozorování keporkaků. Teplá voda zálivu je totiž (aspoň dle keporkaků) mnohem vhodnější na randění než ledárna severního Atlantiku. Souhlasím.

Sexuální orgie velryb končí v březnu a pak spokojeně odplouvají, aby si tady daly další dostaveníčko opět po roce.

Přívoz přes záliv jede načas, s koly není problém a posádka nám je ochotně podá na horní palubu. Pátrám očima po hladině, zda nějaký nedočkaví kytovci nepřišli o tři týdny dřív, ale nic. Všechno má svůj čas.

Hned po vylodění si Katka musela dát pivo, aby pořádně zapila kinedryl, který na lodi v panice spolkla už při první vlnce. Tím pádem to na žádné velké cyklovýkony dnes nebude, našťastí jsme je ani neplánovali, a za chvíli nás ulovila první krásná plážička. Byli jsme na ní úplně sami, povolovali jsme se, koupali a až předzvěst soumraku nás vyhnala do cíle dnešní etapy – vesnice Las Galeras.

Téměř si neumím představit lepší a krásnější místo. Celou osadu tvoří jedna ulice lemovaná hotýlky, hospodami a malými turi-

stickými kanceláři nabízejícími potápění a výlety. Silnice nás vyplivla přímo na pláž s rákosovými bary, i jinak hlučnou hudbu merengue tady pouštěli docela potichu, a tak se její zvuk mísil se šuměním moře.

Tady by se to teda dalo kousnout klidně na dva týdny. Ale kvůli tomu jsme tu nebyli, že?

Atlantické pobřeží

Vánoční svátky jsme trávili objevováním poloostrova Samaná a atlantického pobřeží. Postupně jsme se přesouvali mezi jednotlivými městečky, někdy jsme zvolili pobřeží, jindy vnitrozemí. Obě možnosti mají něco do sebe.

Jací vlastně jsou Dominikánci? Etnicky je to směs Španělů a afrických otroků, v některých je více krve té, v jiných opačně. Ale jsou to vesměs lidé milí, veselí, komunikativní. I v nejzapadlejších vesničkách jsme se cítili příjemně a bezpečně.

Zatímco muži jsou spíše štíhlí až hubení, jejich protějšky to bohatě kompenzují. Ženy jsou opravdu kyprých tvarů, zepředu i zezadu, a svoje vnady umějí nosit s grácií a karibskou elegancí. Elastické oblečky obepínají tělo tak dokonale, aby nevzniklo ani minimální podezření, že se snaží něco skrývat nebo maskovat. Zatímco nahoře šatečky začínají tak vysoko, že už o centimetr níže by to bylo nevhodné, dole končí tak, že kdyby byla sukně jen o kousíček kratší, stane se z ní spíš širší pásek.

Noční život je zde opravdu bohatý. Nejdřív jsme si mysleli, že máme to štěstí přijet do každého městečka přesně v den, kdy je zde fiesta. Až později jsme zjistili, že svátek slaví každý den, bez ohledu na datum nebo den v týdnu. Díky tomu si Dominikán-

ci rádi trochu přispí, před devátou hodinou ranní se na ulici prakticky nic neděje. Pak si v kiosku dají silnou sladkou kávu a začnou postupně vynášet ze svých domečků židle na chodník. Sednou si na ně, otevřou pivo a radují se z dalšího krásného slunečného dne.

Pivo si rádi proloží skleničkou rumu. Ten se prodává v praktických dvoulitrových lahvičkách, přece nebudou kvůli každému litru rumu běhat do obchodu!

Oběd se řeší v tzv. comedorech. To jsou miniaturní rodinné restaurace, někdy jen jeden stůl a čtyři židle, ale jídlo je vždy dobré, čerstvé a levné. Více židlí není třeba, větší na zákazníků si oběd bere take away v plastové krabičce.

Do hornatého vnitrozemí

Když se člověku daří moc dobře, zpsychne a začne se rouhat. Zatímco Katka měla v plánu pokračovat po pobřeží až do Puerto Platy a až pak to otočit na jih, mě začalo pálit dobré bydlo.

„Podívej, Kačí, tady jsem objevil na mapě takovou krásnou zkratku, vyhneme se těm hlavním silnicím a bezvadně přejedeme ty hory,“ přemlouval jsem ji. Bohužel úspěšně, jak jsem později litoval.

Cesta přesně naplňovala ironickou definici zkratky: sice delší, ale zato horší cesta. Kameny, bahno, brody, v jednom místě jsme tlačili dokonce i z kopce, protože na mazlavém povrchu se naložené kolo na brzdách nedalo udržet. Když už se zdá, že se blížíme k hlavní silnici, zastavil nás pán a vysvětlil nám, že cesta dál nevede. Co je platné, že dle mapy.cz tam vede, když ve skutečnosti ne. Nalezli jsme sice jinou, ale trápili jsme se ještě dvě hodiny a v pozdním odpoledni

Hornaté vnitrozemí ostrova Hispaniola neodpovídá úplně představě pohodové cyklistiky podél moře

Místní bárkou, kterou mohou někteří optimisté nazývat trajektem, připlouváme do Santa Barbary na poloostrově Samaná

Je líbo k večeri čerstvou chobotnicí?
V Las Terrenas žádný problém.

Playa El Valle a připravené šnorchlovací
a rybářské lodičky

dorazili na vysněnou asfaltku jen kousek od místa, kde jsme vjeli na zkratku. Dalších 50 km přes hory již šlo hladce a se soumrakem jsme byli v cíli.

Vnitrozemí Dominikány nabízí turistům mnoho lákadel: krásné treky včetně výstupu na nejvyšší horu Karibiku (Pico Duarte, 3098 m), canyoning, rafting. Ale k cyklistům příliš vstřícné není. Paradoxně je vnitrozemí obydlené mnohem víc než pobřeží. Vnitrozemská pánev je zemědělsky hodně využívána a obklopená horami.

Silnice jsou zde úzké se silným provozem a také déšť je častější než na pobřeží. Dojeli jsme až do horského střediska Jarabacoa a tam jsme se rozhodli – změním původní plány, nebudeme projíždět ostrov od severu až k jihu na kole, ale popovíme se busem.

Další ráno jsme už čekali na zastávce. Naložit kola do dálkového busu nebyl problém a obědvali jsme už v hlavním městě Santo Domingu. Tady jsme oslavili příchod nového roku a druhý den vyrazili na kolech po karibském pobřeží.

Karibik

Silvestrovská noc by vydala na samostatný článek – byla to neuvěřitelná směs hud-

by, rumu, vyšňořených lidí, tance a nekončící pohody.

Ráno jsme projeli novoročně prázdným a tichým městem. Zastavila nás turistická policie: „Dneska byste neměli jezdit,“ varuje nás náčelník, „všichni jsou strašně opilí, ani se nevejdou na silnici, radši jeďte až zítra!“

Zajímavý přístup – když jsou silnice plné opilých řidičů, tak policisté radí střízlivým nejezdit.

Slíbili jsme, že budeme opatrní, a v prvním kiosku si hned dali pivo, abychom zapadli. Nejlepší dominikánské pivo El Presidente si můžeme koupit pequeño (0,3 l), medio (0,5 l), grande (0,65 l) a jambo (1 l). Hádejte, které jsme si dali?

Jak jsme se na karibské pobřeží těšili, o to větší bylo naše zklamání. Plochá zemědělská krajina pokrytá plantážemi cukrové třtiny je přerušovaná pouze betonovými komplexy turistických velkochovů. To vše propojuje dálnice, jiné silnice zde nejsou. Takový trochu cyklistický očištěc.

Až třetí den se objevily příjemné venkovské silničky, které nás dovedly do ospalé rybářské osady Boca de Yuma sevřené mezi dva národní parky – Parque Nacional del Este a Punta Espada. Přímořské kor-

zo s rybími restauracemi, koupkačka na minipláži mezi skalami a večer samozřejmě fiesta. Nádherná odměna! Měli jsme našlapáno skoro 800 km, už se nastřádala i únava. Přestože kolo oba milujeme, tady si užíváme toho, že na něj zítra nemusíme sednout. Ale stejně jsme nakonec neodolali a jeli jsme se podívat aspoň do jeskyně na taínské rytiny.

A pak už jako obvykle – po obchodech posbírat prázdné krabice a kartony na zabalení kol, omotat izolepou a cesta domů. Byl to krásný výlet!

praktické informace

trocha čísel

Dominikánská republika zabírá cca dvě třetiny ostrova Hispaniola, má plochu 48 730 km² (o něco víc než polovina Česka) a 10,3 mil. obyvatel. Hlavní město je Santo Domingo.

pasý a víza

Občané České republiky potřebují pro tuto destinaci cestovní pas platný minimálně ještě šest měsíců po datu návratu.

místní měna: Je to dominikánské peso, 1 DOP = asi 0,45 Kč. Směnárný jsou pouze ve větších městech, kurz na letišti je o 20 % horší než jinde.

mobilitní telefony

Čeští mobilní operátoři mají v Dominikánské republice potřebné smlouvy, takže telefony jsou zde funkční. Ale daleko levnější je koupit místní SIM kartu, obchod je v každém větším městě. Např. u operátora Claro neomezená data na pět dní stojí 140 DOP.

podnebí

Je teplé tropické s vysokou vzdušnou vlhkostí, orientačně vzduch 20–30 °C a voda 27 °C jen s malými výkyvy během dne a noci. V létě je období dešťů a hurikánů, v zimě příjemné suché období.

české zastoupení

Dominikánská republika spadá pod Zastupitelský úřad ČR v Havaně, ale je zde honorární konzulát na adrese Ave. Bolívar No. 830, La Esperilla, Santo Domingo, tel.: +1-809-685 6900, +1-809-221 5602.

jídl

V pouličních comedorech se dá dobře najíst od 200 DOP, večere v turistických oblastech se pohybuje v rozmezí 500–1000 DOP.

alkohol

Nejlepší pivo je El Presidente v ceně kolem 100 DOP/0,5l (samozřejmě jak kde), neznámější rum je Brugal, cca 300 DOP/0,5l.

nealkoholické nápoje: V každém obchodě je velký výběr, ale bohužel vše na naše zvyklosti velice sladké. Balená voda je k dostání běžně, káva se pije také velice přeslazená.

jazyk

Úředním jazykem je španělština, anglicky se domluvíte jen opravdu výjimečně.

ubytování

Zatímco zahraniční návštěvníci využívají velké all inclusive resorty, místní turisté z vnitrozemí rádi tráví dovolenou u moře v menších letoviscích. Díky tomu je na pobřeží celkem slušný výběr malých hotelů a penzionů v cenách od 50 USD/dvoulůžkový pokoj.

Hlavní třída v Santa Barbaře, kam se každý rok sjíždí tisíce turistů za pozorováním majestátních keporkaků